15/08/2019

“Η Κυρία Θεοτόκος να κρατά στην αγκάλη Της τον κόσμον όλον”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Παρατίθενται η Ποιμαντορική Εγκύκλιος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιώς, κ. Σεραφείμ, επί τη εορτή της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου, όπου, καθώς εύχεται προς το ευσεβές πλήρωμα: “Η Κυρία Θεοτόκος να κρατά στην αγκάλη της τον κόσμον όλον”.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗι ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ 2019

ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ, ΦΑΛΗΡΟΥ, ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΕΝΤΗ

Σ Ε Ρ Α Φ Ε Ι Μ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΚΛΗΡΟΝ & ΤΟΝ ΦΙΛΟΧΡΙΣΤΟΝ ΛΑΟΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΙΑΣ ΑΥΤΟΥ

Τέκνα μου ἀγαπητά,

Ἀμέτρητες εἶναι οἱ φορὲς ποὺ μέσα στὸν πόνο, στὶς δυσχέρειες καὶ στὰ προβλήματα τοῦ παρόντος βίου, ἔχουμε καταφύγει στὴ μορφὴ τῆς Παναγίας μας, γιὰ νὰ ἀναζητήσουμε παρηγορία, ἀνάπαυση καὶ στηριγμό. Ἡ εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ὑπάρχει σὲ κάθε σπιτικό, ἀκόμα καὶ ἐκεῖ ποὺ ἡ πίστη μοιάζει μετέωρη, χλιαρή, ἀσθενική. Ἀκόμα κι ἐκεῖ, ἡ Παναγία δὲν λείπει, ἀλλὰ μυστικὰ κατεργάζεται τὸ θαῦμα τῆς οἰκείωσης καὶ τῆς ἀποδοχῆς τῆς σωτηρίας ποὺ ὁ Υἱός Της κομίζει σὲ κάθε ἀνθρώπινη ψυχή.

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἀειπαρθένου ἀποτελεῖ μιὰ διαρκὴς ὑπόμνηση τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Της. Σὲ ὅλον Της τὸν βίο, ἡ Παναγία κυρίως μὲ σιωπή, μὰ ἐνίοτε καὶ μὲ λόγο, στὸν Ἰησοῦ παραπέμπει, Ἐκεῖνον ὑποδεικνύει, Αὐτὸν ἀποκαλύπτει καὶ γνωρίζει στὸν κόσμο. Μέσα ἀπὸ τὶς λίγες λέξεις ποὺ τὰ Εὐαγγέλια διασώζουν ἀπὸ τὴ γλυκυτάτη Της φωνή, θὰ διέκρινε κανεὶς ἐκεῖνα ποὺ εἰπώθηκαν τότε στὸ γάμο τῆς Κανᾶ, τὰ ὁποῖα ἠχοῦν ὡς παρότρυνση καὶ προτροπὴ πρὸς τοὺς πιστοὺς μέχρι σήμερα: «Ὅ,τι ἂν λέγῃ ὑμῖν ποιήσατε» (Ἰωαν. 2, 5).

Τοῦτη ἡ ἄρρηκτη σχέση τῆς Παναγίας μὲ τὸ Χριστό, μαρτυρεῖται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι στὸ εἰκόνισμά Της, πολὺ σπάνια θὰ εἰκονογραφηθεῖ χωρὶς τὴν παρουσία τοῦ Υἱοῦ Της. Ὁ εἰκονογραφικὸς τύπος τῆς Παναγίας τῆς βρεφοκρατούσης εἶναι κυρίαρχος στὴν Παράδοσή μας. Ἐκεῖ ὁ θεάνθρωπος ἁγιογραφεῖται ὡς παιδί, ἄλλοτε μὲ ὄψη ἄκαμπτη καὶ σοβαρή, ποὺ μαρτυρᾶ τὴ θεϊκή Του φύση, κι ἄλλοτε μὲ κίνηση καὶ στοιχεῖα ἀβρότητας, ποὺ ἀποκαλύπτουν ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἔλαβε καὶ τὴ δική μας τη φύση, τὴν ἀνθρώπινη, γιὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου.

Ἡ Μητέρα ποὺ κρατᾶ στὴν ἀγκάλη της τὸν ἀχώρητο Θεό. Ἡ γυναῖκα ποὺ συμφιλίωσε τὴ γῆ μὲ τὸν οὐρανό, τὸ κτιστὸ μὲ τὸ ἄκτιστο, τὸν πεπτωκότα ἄνθρωπο μὲ τὸν ἐλεήμονα Θεό. Τούτη ἡ ἀγκαλιὰ εἶναι ποὺ παρηγορεῖ τοὺς φόβους μας, τούτη ἡ ἀγκαλιὰ εἶναι ποὺ ἐμπνεύει τὶς ἐλπίδες μας.

Μὰ σήμερα, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, προσκυνώντας τὴ σεπτή Της εἰκόνα, βλέπουμε μιὰ ἄλλη ἀγκαλιά. Δὲν εἶναι Ἐκείνη σήμερα ποὺ ἀνοίγει τὰ χέρια, ἀφοὺ κείτεται σὲ κλίνη νεκρική. Δὲν εἶναι Ἐκείνη σήμερα ποὺ κρατᾶ μὲ σιγουριά, ἀφοῦ ἔχει παραδοθεῖ στῶν Ἀποστόλων τὶς ἐπικήδειες ἐπιδαψιλεύσεις. Δὲν εἶναι Ἐκείνη σήμερα ποὺ θερμὰ παρηγορεῖ, ἀφοῦ μὲ τὸ θάνατο συναντήθηκε, παρότι ὑπῆρξε πάναγνη καὶ ἀψεγάδιαστη σὲ ὁλόκληρό Της τὸν βίο.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ποὺ σήμερα ἀνοίγει τὴν δική του ἀγκαλιά, ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς Της. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου. Ἐκεῖνος κρατᾶ στὰ πανάγια του χέρια

τὴ ψυχὴ τῆς Μητρός Του. Ἐκεῖνος παρίσταται, μὲ στρατιὲς ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, στὴν ἐξόδιο τούτη στιγμή. Ἡ παρουσία Του φανερώνει τὴν ἀδυναμία τοῦ θανάτου, τὴν ὁριστική του ἧττα. Πεθαίνοντας ὁ ἄνθρωπος πλέον, δὲν ἐγκαταλείπεται ἁπλὰ στὴ φθορὰ καὶ στὴ λήθη. Βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ ἡ ψυχὴ κρατεῖται μὲ ἀσφάλεια· μὰ καὶ τὸ σῶμα γιὰ ἐκεῖ προορίζεται, μετὰ τὴν κοινὴ ἀνάσταση στοὺς καιροὺς τοὺς ἐσχάτους. Κι ἡ μετάσταση τῆς Θεοτόκου τούτη τὴν ἀλήθεια μαρτυρεῖ.

Ἡ Παρθένος μητέρα κρατᾶ στὴν ἀγκάλη Της τὸ θεῖο βρέφος. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς κρατᾶ στὰ χέρια Του τὴ ψυχὴ τῆς Θεοτόκου Μαρίας. Τοῦτες οἱ δύο ἀγκαλιὲς ὁδηγοῦν τὴ σκέψη μας σ’ ἕνα τεράστιο θέμα ποὺ ἀφορᾶ τὴν πνευματική, μὰ καὶ τὴ κοινωνική μας ζωή. Μιλοῦμε γιὰ τὸν τρόπο ποὺ στέκεται ἡ ἐποχή μας πρὸς τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα ποὺ ἡ ζωή τους βρίσκεται στὸ βασίλεμά της. Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς τρίτης ἡλικίας.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ νὰ πεθαίνει, νὰ ἀσθενεῖ καὶ νὰ πονᾶ. Ὅμως ἡ τραγικότητα τοῦ πτωτικοῦ κόσμου στὸν ὁποῖο ζοῦμε, φέρει ἔκδηλα τὰ σημεῖα τοῦ θανάτου. Πορευόμενο κάθε πρόσωπο μέσα στὶς δυσχέρειες τῆς ζωῆς, φθείρεται καθημερινά. Πρῶτο τὸ σῶμα, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ὑπόκειται σὲ τούτη τὴ σκληρὴ πραγματικότητα. Ἔπειτα τὴν αὐτὴ φθοροποιὸ πορεία ακολουθεῖ συχνὰ καὶ ἡ ψυχή, ἀφοῦ οἱ συνήθειες, οἱ ἐμμονὲς καὶ τὰ πάθη σκληραίνουν πληγώνοντας τὴν ὕπαρξη. Ἡ ἀδυναμία τελικὰ ἀποτελεῖ τὸν πικρὸ σύντροφο τῶν ἡλικιωμένων κατὰ τὴ φυσικὴ ροὴ τῶν πραγμάτων.

Ὁ δυτικὸς πολιτισμὸς, διακηρύττοντας τὴν ἀνθρώπινη παντοδυναμία ποικιλοτρόπως, στέκεται ἀμήχανος μπροστὰ στὴν πραγματικότητα πὼς ὁ ἄνθρωπος γερνᾶ. Μὴ ἔχοντας ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα τοῦ θανάτου, δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ σταθεῖ καὶ σ’ αὐτὸ τῆς ὁλοκλήρωσης τοῦ βιολογικοῦ κύκλου τοῦ ἀνθρώπου. Γι’ αὐτὸ δυστυχῶς ἀπαξιώνει ἄλλοτε ἄμεσα καὶ ἄλλοτε ἔμμεσα τὴν γεροντικὴ ἡλικία.

Τοῦτος ὁ κόσμος ὁ ὁποῖος εἶναι δομημένος στὸ κέρδος καὶ τὴν οἰκονομία, κρίνει τὸν ἄνθρωπο πρωτίστως ὡς μονάδα παραγωγῆς. Ὅσο κάποιος εἶναι ἱκανὸς νὰ προσφέρει ὑπηρεσίες καὶ ἐργατοώρες, ὅσο μπορεῖ νὰ παράγει καὶ νὰ καταναλώνει, ὅσο ἀποτελεῖ γρανάζι τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἀνάπτυξης, ἀναγνωρίζεται καὶ ἀμοίβεται γι’ αὐτό. Ὅταν ὅμως ἀρχίσει νὰ ὑπολειτουργεῖ, νὰ μὴ προσφέρει τὰ ἀναμενόμενα, ἀντιμετωπίζεται ὡς παρείσακτος, ὡς βάρος. Ἡ παραπάνω θεώρηση τῆς τρίτης ἡλικίας, μὲ τραγικὸ τρόπο ἀποκαλύφθηκε στὸν τόπο μας κατὰ τὴν περίοδο τῆς οἰκονομικῆς κρίσης, ὅταν οἱ συνταξιοῦχοι ἀποτελοῦσαν πάντα τὸν εὔκολο στόχο γιὰ νὰ πετύχουν οἱ ἑκάστοτε κυβερνώντες τὴν εὐημερία τῶν ἀριθμῶν καὶ τὴ διάσωση τῆς χώρας. Τούτη ἡ ἀντιμετώπιση καταμαρτυρεῖ τὴν

ἄμεση ἀπαξίωση τῆς γεροντικῆς ἡλικίας ἀπὸ τὸν ἐπικρατοῦντα πολιτισμό.

Ὅμως καὶ ἡ ἔμμεση καταφρόνηση τοῦ γήρατος δὲν εἶναι ἀσήμαντη. Αὐτὴ ἐκδηλώνεται κυρίως μὲ τὴν μὴ ἀποδοχή του. Στὰ πολλὰ μέσα ποὺ ἡ ἐποχή μας διαθέτει, βρίσκει κανεὶς καθημερινὰ, ἄρθρα καὶ βίντεο ποὺ προσπαθοῦν νὰ πείσουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γεράσει. Ἔτσι ἐμφανίζοντα μελέτες ἐπιστημονικὲς ποὺ ἐξαγγέλλουν πὼς στὶς ἑπόμενες δεκαετίες ὁ ἄνθρωπος θὰ ζεῖ περισσότερο· παρουσιάζονται εἰδικοὶ ποὺ ὑποδεικνύουν «δοκιμασμένους» τρόπους ζωῆς ὥστε νὰ μὴ γεράσεις· διαφημίζονται φάρμακα καὶ συμπληρώματα διατροφῆς γιὰ νὰ μείνεις πάντα νέος· προβάλλονται ἄνδρες καὶ γυναίκες οἱ ὁποῖοι παρὰ τὸ προχωρημένο τῆς ἡλικίας τους, ἔχουν καταφέρει νὰ νικήσουν τὸ χρόνο. Μὲ ἄλλους λόγους ἡ ἐποχὴ εἰσηγεῖται στοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐνεργοῦν μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ ἀποφύγουν τὸ γῆρας καὶ τὰ δεινὰ ποὺ τὸ ἀκολουθοῦν, σὰν αὐτὸ νὰ εἶναι ζήτημα ἐπιλογῆς.

Μέσα σὲ τοῦτο τὸ πλαίσιο δὲν εἶναι παράδοξο πὼς στὶς μέρες μας, ἴσως περισσότερο ἀπὸ ποτὲ, οἱ ἡλικιωμένοι παραδίδονται ἀπὸ τοὺς οἰκείους τους στὴν μοναξιὰ καὶ στὴν ἐγκατάλειψη. Οἱ νέοι ἄνθρωποι, τόσο γιὰ λόγους πρακτικούς, ὅσο καὶ ψυχολογικοὺς, ἀδυνατοῦν νὰ στηρίξουν τοὺς ἀδύναμους γονεῖς τους. Δὲν τοὺς ἀντέχουν καὶ δὲν τοὺς μποροῦν. Τοὺς ἀφήνουν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μόνοι τους, ἢ φροντίζουν νὰ τοποθετηθοῦν σὲ κάποιο χῶρο διαμονῆς «κατάλληλο», ὥστε νὰ λαμβάνουν τὰ ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητα. Κι ἔτσι οἱ γέροντες κοντὰ στὴν ἀδυναμία τους, ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν καὶ τὴν ἀποξένωση, ἀπὸ τοὺς δικούς τους ἀνθρώπους. Τὰ τέλη τους τελικά, δὲν μοιάζουν οὔτε ἀνώδυνα, οὔτε ἀνεπαίσχυντα, μὰ οὔτε καὶ εἰρηνικά.

Στὴ δική μας παράδοση ἀπὸ τὴν ἄλλη, στὸν παπποῦ καὶ τὴ γιαγιὰ ἁρμόζουν τιμὴ καὶ σεβασμός. Ἡ ζωὴ τοὺς χάρισε γνώση καὶ ἐμπειρία, κι ἀνάλογα μὲ τὸν πνευματικὸ ἀγώνα ποὺ κατέβαλαν, ἔγιναν λιγότερο ἢ περισσότερο πρόσωπα σοφίας καὶ σύνεσης.

Οἱ γέροντες εἶναι ἡ ζωντανὴ παράδοση τοῦ πολιτισμοῦ μας. Εἶναι οἱ ἐμφανεῖς ρίζες τοῦ δένδρου τοῦ τρόπου μας. Ἐκεῖνοι μᾶς συνδέουν μὲ τὸ παρελθόν, ὄχι θεωρητικά, ἀλλὰ προσωπικά. Ἡ σχέση μας μαζί τους, εἶναι σχέση μὲ τὴν ἱστορία καὶ τὴ ψυχὴ τοῦ τόπου μας.

Οἱ γέροντες εἶναι κριτήρια ἔνσαρκα τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς. Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ὅταν συμβάντα νοοῦνται ἀπὸ τοὺς νεότερους ὡς καταστροφὲς ἢ ὅταν γεγονότα ἀντιμετωπίζονται μὲ ἐπιπολαιότητα, μὲ τὰ βιώματά τους καὶ τὶς πληγές τους, παρέχουν τὴ δυνατότητα νὰ διακρίνουμε τὰ πράγματα στὶς φυσικές τους διαστάσεις. Οὔτε μεγαλύτερα, μὰ οὔτε καὶ μικρότερα.

Οἱ γέροντες εἶναι χορηγοὶ συμβουλῶν καὶ παρηγοριῶν. Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ στὶς ἀνασφάλειες καὶ στὶς ἀμφιβολίες τῶν νέων, μ' ἕνα λόγο ἢ μία διήγηση, ἄκόμα κι μ' ἕνα μῦθο, μποροῦν νὰ καταλαγιάσουν τὸ φόβο καὶ τὸ δισταγμό, τὴν ἀτολμία καὶ τὴν ἀναποφασιστικότητα, τὸ θυμὸ καὶ τὸ πάθος.

Οἱ γέροντες εἶναι πηγὴ εὐχῶν καὶ προσευχῶν. Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀκόμα καὶ στὴν πιὸ ταπεινὴ πράξη, μποροῦν νὰ δώσουν μιὰ μεγάλη σημασία. Ἕνα ποτήρι νερὸ ποὺ θὰ τοὺς προσφερθεῖ, γίνεται ἀφορμὴ γιὰ λόγο εὐχητικὸ :«τὴ δροσιά του ν' ἔχεις», νὰ πορεύεσαι δηλαδὴ στὸ καμίνι τῆς ζωῆς, ἀλώβητος, ὡς οἱ τρεῖς παῖδες.

Οἱ γέροντες εἶναι λαμπάδες ἀναμμένες γιὰ ὅλους. Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ μὲ τὴ παρουσία τους στὸ Ναὸ καὶ στὴ λατρεία, τοποθετοῦν τὴ ζωὴ καὶ τὰ προβλήματά της στὰ πόδια τοῦ Θεοῦ. Ἴσως γι' αὐτὸ, ἡ ἐπικρατοῦσα ἀντιεκκλησιαστικὴ ρητορία, καταγγέλει συνεχῶς ὅτι «οἱ ναοὶ εἶναι γεμάτοι μὲ γέρους». Μὰ εἶναι πασιφανὲς πὼς οἱ γιαγιάδες καὶ οἱ παποῦδες στὶς ἐκκλησιές ἀχθοφοροῦν μὲ τὶς προσευχές τους, παιδιὰ κι ἐγγόνια καὶ γνωστοὺς, καθιστώντας τοὺς πάντες παρόντες. Τοῦτο μᾶλλον εἶναι ποὺ ἐνοχλεῖ τοὺς καταγγέλοντες.

Οἱ γέροντες εἶναι ἔμψυχη κληρονομιὰ καὶ προίκα. Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ σοῦ παραδίδουν τὸν κόπο τους καὶ τὰ ὄνειρά τους, ἔτσι ὥστε καὶ ἐσὺ νὰ ἀξιωθεῖς νὰ πλάσεις τὰ δικά σου σχέδια καὶ τοὺς δικούς σου στόχους.

Οἱ γέροντες εἶναι ὑπόμνηση τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς. Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ μὲ τὴν ὑπαρξή τους μαρτυροῦν, πὼς κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ξεγελαστεῖ ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα καὶ περαστικὰ τοῦ παρόντος βίου, γιατὶ ἡ φθορὰ δὲν μπορεῖ νὰ νικηθεῖ μὲ τὸν κόσμο καὶ τὰ δικά του μέσα. Στὰ πρόσωπά τους διακρίνεις πὼς ἡ ἀλήθεια ποὺ στὴ ζωή τους μάζεψαν, δὲ γερνᾶ καὶ δὲν ἀρρωσταίνει, ἀλλὰ εἶναι δώρημα ποὺ ὁ ἄνθρωπος κρατᾶ γιὰ πάντα. Εἶναι τὸ καταστάλαγμα τῆς σχέσης τους μὲ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ ποὺ τοὺς δίδει αἰώνια προοπτική.

Τοῦτες οἱ ταπεινὲς σκέψεις γεννήθηκαν μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, βλέποντας τὸ Χριστὸ νὰ κρατᾶ τὴν Παναγία στὴν ἀγκάλη του, ἀντίδωρο τῆς θαλπωρῆς ποὺ δέχθηκε ἀπὸ τὰ δικά Της χέρια. Τούτη ἡ στάση φρονοῦμε πὼς ἀπευθύνεται στὸ καθένα ἀπὸ ἐμᾶς ποὺ προσερχόμαστε νὰ προσκυνήσουμε τὴν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως. Ἂς περικρατήσουμε κι ἐμεῖς τὸ γῆρας

μὲ εὐαισθησία, ὑπομονὴ καὶ ἀγάπη. Ἂς σκύψουμε μὲ ἐνδιαφέρον πρὸς τοὺς γονεῖς μας, τοὺς οἰκείους μας, τοὺς γείτονές μας. Ἂς τοὺς ἀγκαλιάσουμε ζεστὰ καὶ σεβαστικά, ἀφοῦ κι ἐκεῖνοι τὸ ἔπραξαν κάποτε σὲ μᾶς ἢ σὲ ἄλλους. Καὶ τότε οἱ εὐχές τους καὶ ἡ εὐλογία τους, εἴμαστε βέβαιοι, πὼς θὰ προσδώσουν στοὺς δύσκολους καιροὺς ποὺ ζοῦμε, μιὰ δυναμικὴ ἱκανὴ νὰ μᾶς ὁδηγήσει πρὸς τὴν πρόοδο, τὴν προκοπὴ καὶ τὴν εὐημερία.

Ἡ Κυρία Θεοτόκος, νὰ κρατᾶ στὴν ἀγκάλη Της τὸν κόσμο ὅλον καὶ τὸν καθένα ξεχωριστά, προσφέροντας τὴ μητρική Της στοργὴ καὶ τὴν ἀγαπητική της προστασία σὲ ὅποιον τὰ ἔχει ἀνάγκη.ἀπό ἐμᾶς.

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ!

Μέ ὅλη μου τήν ἀγάπη

Ο Μ Η Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ι Τ Η Σ Σ Α Σ

† ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ